

УДК 342.951:351.74(477)

О.Л. СОКОЛЕНКО, канд. юрид. наук,
Дніпропетровський національний університет
ім. Олеся Гончара

ВИДИ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Ключові слова: правоохоронна система, правоохоронні органи, система, види

На сьогодні в Україні склалась суперечлива практика ситуативного й непослідовного формування правоохоронних органів, що зокрема виявляється у законодавчих колізіях щодо визначення правоохоронної природи того чи іншого органу державної влади. Крім цього, остаточно законодавчо не вирішеними залишилися й такі засадничі аспекти побудови системи правоохоронних органів як поняття та види правоохоронних органів, принципи організації та діяльності, напрямки правоохоронної діяльності правоохоронних органів, форми їх взаємодії тощо. Вказане свідчить про відсутність узгодженої державної правоохоронної політики й комплексного перспективного планування побудови правоохоронної системи в Україні. До того ж, й саме науково-теоретичне забезпечення інституту правоохоронних органів так само в значній мірі характеризується неоднозначністю розуміння сутності та співвідношення правоохоронної системи і системи правоохоронних органів. З огляду на це та в контексті оптимізації теоретико-методологічних і правових засад організації та діяльності правоохоронних органів й вбачаються актуальними питання їхньої системи та видів.

Зазначимо, що окремі питання системи правоохоронних органів раніше вже розглядалися такими вченими, як О.М. Бандурка, І.В. Зозуля, О.Ф. Климюк, А.М. Куліш, О.М. Музичук, О.В. Тюріна та інші. Разом із тим, у зазначених дослідженнях аналізується проблема віднесення до правоохоронних органів здебільшого лише конкретних інституцій, невиправдано залишаючи при цьому поза увагою комплексну характеристику всіх видів

й системи правоохоронних органів. Саме тому метою нашої роботи є аналіз правових засад і теоретичних положень щодо розуміння системи й видів правоохоронних органів, встановлення їх основних ознак і характеристик, а також визначення особливостей статусу таких інституцій у системі правоохоронних органів.

Передусім, відмітимо, що питання безпосереднього складу системи правоохоронних органів у науці вирішуються досить неоднозначно. Вказане зумовлюється відсутністю як узгодженого теоретичного розуміння складу системи й видів правоохоронних органів, так і законодавчої регламентації критеріїв приналежності тих чи інших правоохоронних інституцій до числа правоохоронних органів.

Єдині ж законодавчі акти, що містять деяке роз'яснення з приводу поняття правоохоронних органів характеризуються повною неузгодженістю, незважаючи навіть на одночасність їх прийняття. У даному разі йдеться про Закон України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» від 19.06.2003 р. [1] і Закон України «Про основи національної безпеки України» від 19.06.2003 р. [2]. Так, якщо у першому з них правоохоронними органами є «державні органи», які здійснюють відповідно до «законодавства» «правозастосовні або правоохоронні» функції, то у другому такими органами названі вже «органи державної влади», що здійснюють відповідно до «Конституції і законів України» «правоохоронні» функції. Зазначене безпосередньо виявляє неоднозначність розуміння інституту правоохоронних органів та сутності виконуваних ними повноважень, що екстраполюється й на законодавчому регулюванні статусу правоохоронних органів, яке, перш за все, мало би фіксувати їхню приналежність до системи правоохоронних органів.

При вирішенні питання приналежності тієї чи іншої інституції до числа правоохоронних органів переважна більшість вчених дотримується суто лише позитивістського формально-правового підходу, використовуючи в якості

критерію – наявність чіткого законодавчого закріплення того, що певна інституція є правоохоронним органом. Як на нас, такий підхід в силу особливостей державо- і правотворчих процесів в Україні, зокрема відсутності послідовної державної правоохоронної політики, не може визнаватись прийнятним. Правові засади дійсно виступають єдиною можливою емпіричною базу вирішення питання приналежності інституції до системи правоохоронних органів, однак, характеристики підлягає не лише законодавчо визначений формально-правовий статус інституції як правоохоронного органу, але й її законодавче наділення сутнісними ознаками правоохоронного органу. Такими основними розрізняльними ознаками вважаємо статус органу державної влади; а також визначення правоохоронної діяльності із охорони й захисту засад конституційного ладу, у тому числі прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, законності та правопорядку як основного напрямку діяльності.

Отже, відповідно до чинного законодавства в якості правоохоронних органів можна визначити, передусім, лише Службу безпеки України, Управління державної охорони України та Військову службу правопорядку у Збройних Силах України. Так, їх формально-правовий статус як правоохоронних органів безпосередньо підтверджується ст.1 Закону України «Про Службу безпеки України» від 25.03.1992 р. [3], ст.11 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 04.03.1998 р. [4] і ст.1 Закону України «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України» від 07.03.2002 р. [5]. Зазначений статус, знаходить своє підтвердження й у компетенції даних правоохоронних органів. Так, на Службу безпеки України покладається «захист державного суверенітету, конституційного ладу, ... законних інтересів держави та прав громадян...», а також «попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів проти миру і безпеки людства, тероризму, корупції та організованої злочинної діяльності... та інших протиправних дій» [3].

При цьому, згідно зі ст.17 Закону України «Про Службу безпеки України», Служба безпеки України взаємодіє з «Управлінням охорони вищих посадових осіб (Управлінням державної охорони України – О. С.), правоохоронними та митними органами України». Разом з тим, як на нас, зазначене слід розглядати не стільки як певне заперечення правоохоронної сутності Управління державної охорони та митних органів України, а скоріше як своєрідний недолік законодавчої техніки, зумовлений застарілістю окремих положень даного Закону. Зокрема, Управління державної охорони України серед іншого уповноважується на виконання таких правоохоронних повноважень як забезпечення безпеки, а також запобігання, виявлення та припинення протиправних посягань на посадових осіб і членів їх сімей.

У свою чергу, правоохоронні повноваження Військової служби правопорядку полягають у запобіганні вчиненню і припиненні злочинів та інших правопорушень у Збройних Силах; участі в забезпеченні громадського порядку і військової дисципліни серед військовослужбовців; провадженні дізнання у встановлених законом випадках; забезпеченні виконання кримінального покарання у вигляді тримання у дисциплінарному батальйоні тощо. Тут також маємо зауважити, що КПК України від 13.04.2012 р. [6] передбачаються деякі зміни порівняно з КПК України від 28.12.1960 р. у частині суб'єктів досудового розслідування злочинів, проте у будь-якому разі вищевказані інституції зберігають свою правоохоронну сутність у зв'язку з виконанням інших правоохоронних повноважень.

До правоохоронних органів слід відносити й Державну прикордонну службу України, що згідно ч.1 ст.2 і ч.1 ст.6 Закону України «Про Державну прикордонну службу України» від 03.04.2003 р. [7] є правоохоронним органом спеціального призначення як за формально-правовим, так і за своїм фактичним статусом. Зокрема правоохоронна компетенція даного правоохоронного органу безпосередньо виявляється в забезпеченні дотримання режи-

му державного кордону та прикордонного режиму; виявленні і припиненні випадків незаконного переміщення через державний кордон України; боротьбі з організованою злочинністю та протидії незаконній міграції тощо.

Поза цим, маємо означити деяку неоднозначність віднесення митних органів до правоохоронних в контексті законодавчих останніх змін, передбачених КПК України від 13.04.2012 р. і Митним кодексом України від 13.03.2012 р. [8]. До цього, за ст.101 КПК України від 28.12.1960 р. митні органи безпосередньо визначались як органи дізнання, а ст.17 нині вже недіючого Митного кодексу України від 12.12.1991 р. [9] регулювала засади взаємодії митних органів з «іншими правоохоронними органами». Разом із тим, хоч на сьогодні митні органи вже не відносяться до суб'єктів досудового розслідування злочинів, митна служба України, призначення якої серед іншого визначено як «забезпечення безпеки суспільства, захист митних інтересів України, все ж виконує низку інших правоохоронних повноважень, а саме запобігання та протидію контрабанді, боротьбу з порушеннями митних правил, застосування заходів примусового стягнення митних платежів згідно ч.2 ст.544 Митного кодексу України від 13.03.2012 р. [8]. Відповідно до цього констатуємо, що митна служба України (митні органи) зберігає своє положення у системі правоохоронних органів.

Прокуратура України не наділена законодавчо визначеним статусом правоохоронного органу, однак, є ним за своєю компетенцією, що здебільшого має контрольню-наглядову спрямованість. Відзначимо, що прокурорський нагляд на рівні з адміністративно-юрисдикційним контролем є одним із самостійних напрямків правоохорони. Нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство, а також при виконанні судових рішень у кримінальних справах відповідно до п.3.4 ч.1 ст.5 Закону України «Про прокуратуру» від 05.11.1991 р. [10] становить основний напрямок діяльності органів проку-

ратури. Крім цього, органами прокуратури забезпечується й інших правоохоронний напрямок із надання юридичної допомоги, а саме представництво інтересів громадянина в суді. При цьому не менш важливого значення при характеристиці правоохоронної сутності органів прокуратури має й безпосередня направленість їх діяльності (зокрема прокурорського нагляду) на захист від неправомірних посягань суспільного та державного ладу, а також прав і свобод людини і громадянина, що взагалі є обов'язковою умовою віднесення інших органів контролю й нагляду до числа правоохоронних.

Відзначимо, що чинне законодавство чітко не встановлює приналежність органів державної податкової служби України до правоохоронних органів, у той же час, в її складі функціонують структури податкової міліції, основним напрямком діяльності якої згідно ст.348 Податкового кодексу України від 02.12.2010 р. [11] є контроль за додержанням податкового законодавства, а також виконання оперативно-розшукової, кримінально-процесуальної та охоронної функції, що серед іншого виявляється в запобіганні, розкритті та розслідуванні відповідних категорій правопорушень, розшуку осіб, які переховуються від слідства та суду тощо. Аналогічне впливає й з положень ч.3 ст.216 КПК України від 13.04.2012 р. [6], за якими слідчі органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, уповноважуються здійснювати досудове розслідування відповідних категорій злочинів. Усе це свідчить про правоохоронну спеціалізацію податкової міліції, що хоч і не є самостійним органом державної влади, проте як його складова виконує функції правоохоронного органу. У даному аспекті маємо погодитись із В.В. Волоско [12] в тому, що правоохоронна діяльність здійснюється не тільки спеціально уповноваженими на те окремими правоохоронними органами держави, але й структурними підрозділами певної кількості таких органів.

Поза цим, А.М. Куліш акцентує увагу на доцільності включення Уповноваженого Вер-

ховної Ради України з прав людини до системи правоохоронних органів [13]. Відзначимо, що даний інститут у своїй діяльності функціонально спрямований на здійснення захисту прав громадян, запобігання порушенням і сприяння їх поновленню, запобігання дискримінації і т.д. відповідно до статей 1, 3 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» від 23.12.1997 р. [14]. У той же час, ст.4 даного Закону України дещо некоректно визначає правовий статус Уповноваженого як посадової особи, а не як самостійного одноосібного органу державної влади, яким він є за своїми організаційними та функціональними ознаками. З огляду на це, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини так само має визнаватися окремим спеціалізованим правоохоронним органом. Разом із тим, інституалізація інституту омбудсмана в Україні у повноцінний правоохоронний орган на сьогодні все ще потребує вдосконалення його адміністративно-правового статусу, зокрема у напрямку розширення державно-владних засобів забезпечення його правоохоронної діяльності.

Серед напрямків правоохоронної діяльності окремо слід виділяти правосуддя, що має безпосереднє відношення до захисту прав та інтересів фізичних і юридичних осіб, держави, територіальних громад й суспільства в цілому від протиправних посягань. Відправлення правосуддя може виступати як послідовним провадженням передуючих стадій досудового розслідування злочинів, так і цілком самостійним юридичним правоохоронним процесом.

При цьому маємо погодитись із А.М. Кучуком [15, с.18], що помилкове невизнання приналежності суду до правоохоронних органів є результатом спрощеного розуміння сутності правоохоронної діяльності, ототожнення її з діяльністю по боротьбі зі злочинністю, по охороні порядку в громадських місцях. Підкреслимо, що система правоохоронних органів формується саме за функціональним критерієм й тому має розглядатися поза кон-

текстом поділу державної влади. Таким чином, вбачаємо за доцільне віднесення до числа правоохоронних органів також й судів, що згідно з ч.1 ст.124 Конституції здійснюють правосуддя в Україні.

Поза цим, відмітимо, що приналежність Державної кримінально-виконавчої служби України до правоохоронних органів прямо чітко не визначається ані її формально-правовим статусом, ані основною метою діяльності, що згідно ст.1 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» від 23.06.2005 р. [16] дещо абстрактно формулюється як «здійснення єдиної державної політики у сфері виконання кримінальних покарань». При цьому, ч.1 ст.6 даного Закону хоч безпосередньо й вказує на виконання Державною кримінально-виконавчою службою правозастосовних і правоохоронних функцій, однак, не наводить їх докладного переліку й не відмежовує одні від інших. В якості певного вираження загальних повноважень даного державного органу можна вказати на повноваження посадових осіб органів і установ виконання покарань й слідчих ізоляторів, що полягають у виконанні вироків, постанов і ухвал суду, рішень прокурорів і слідчих; виявленні, припиненні і розкритті злочинів, вчинених в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах [16] тощо. Зазначена діяльність із виконання покарань за своєю суттю відноситься до такого цілісного напрямку правоохорони як виконання судових рішень і постанов органів розслідування, що розглядається нами як обов'язкова стадія правоохоронної діяльності із захисту прав громадян. Відтак, Державна кримінально-виконавча служба України є іманентною складовою системи правоохоронних органів, що в процесі виконання покарань вирішує правоохоронні задачі ресоціалізації й виправлення правопорушників.

Акцентуємо увагу й на тому, що вченими зазвичай виносяться за межі правоохоронної діяльності всі інші форми виконання судових рішень. У той же час, державне виконання судових рішень є однією з умов їхньої реаль-

ності. Підкреслимо, що всі рішення правоохоронних органів, ухвалені при здійсненні ними правоохоронної діяльності, самі по собі не забезпечують дійсний захист прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, якщо не поєднуються при цьому із їх повним і своєчасним виконанням. Саме тому вважаємо за належне включення до системи правоохоронних органів державної виконавчої служби, основним завданням яких згідно зі ст.1 Закону України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999 р. [17] є своєчасне, повне і неупереджене примусове виконання відповідних рішень. До таких рішень за ч.2 ст.17 Закону, зокрема належать ухвали і постанови судів; судові накази; постанови по справам про адміністративні правопорушення; рішення Європейського суду з прав людини і т.д. Беззаперечним є те, що вказані рішення мають правоохоронну спрямованість щодо захисту певних прав й інтересів фізичних і юридичних осіб, державних і суспільних інтересів. Таким чином, здійснення примусового виконання правоохоронних рішень як засіб їх практичної реалізації також належить до державної правоохоронної діяльності, відповідно до чого актуалізується визнання статусу органів державної виконавчої служби як правоохоронних органів.

В якості одного з правоохоронних органів у науці називається також міліція [15], органи міліції [18], Міністерство внутрішніх справ України [19], органи МВС [20] та органи внутрішніх справ [13]. Подібна неоднозначність зумовлена не стільки дискусійністю їх належності до числа правоохоронних органів, як неоднозначністю розуміння категорії органів внутрішніх справ. Наголосимо, що міліція на законодавчому рівні прямо не визначається як правоохоронний орган, однак, це цілком логічно витікає з її призначення та основних завдань. Зокрема відповідно до статей 1, 2 Закону України «Про міліцію» від 20.12.1990 р. [21] міліція уповноважена здійснювати захист прав громадян; запобігання правопорушенням та їх припинення; охорону громадського

порядку; виявлення і розкриття злочинів, розшук осіб, які їх вчинили тощо. Таким чином, слід констатувати, що міліція на сьогодні є не просто спеціалізованим правоохоронним органом, а правоохоронним органом загальної компетенції, діяльність якого охоплює різні напрямки й рівні правоохорони. При цьому, як на нас, в контексті положень ч.1 ст.7 даного Закону України, більш коректним видається говорити саме про систему органів міліції (органів внутрішніх справ), очолювану Міністерством внутрішніх справ України, як про складову системи правоохоронних органів.

Крім цього, у системі МВС України варто зауважити ще й такий орган як внутрішні війська МВС України, що мають одночасно подвійну і правоохоронну, і воєнну природу. Так чи інакше, згідно статей 1, 2 Закону України «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України» від 26.03.1992 р. [22] до компетенції внутрішніх військ належить здійснення таких правоохоронних функцій як охорона громадського порядку та боротьба із злочинністю. Отже, не лише органи міліції, але й внутрішні війська як елемент системи органів МВС України так само необхідно розглядати в рамках системи правоохоронних органів.

Самостійний напрямок правоохоронної діяльності становить оперативно-розшукова діяльність. Виходячи з положень ст.1 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.02.1992 р. [23] її завданнями є пошук і фіксація даних про кримінально карані протиправні діяння з метою припинення правопорушень та в інтересах кримінального судочинства, а також отримання інформації в інтересах безпеки громадян, суспільства і держави. Суб'єктами такої оперативно-розшукової діяльності, а отже й правоохоронними органами, є МВС України, Служба безпеки України, Служба зовнішньої розвідки України, Державна прикордонна служба України, Управління державної охорони, податкова міліція, Державна кримінально-виконавча служба України, Головне управ-

ління розвідки Міністерства оборони України як за ст.5 даного Закону.

Такі ж правоохоронні органи як Служба зовнішньої розвідки України, Державна прикордонна служба України і Головне управління розвідки Міністерства оборони України крім оперативно-розшукової виконують ще й інший різновид правоохорони – розвідувальну діяльність, основне завдання якої згідно ст.4 Закону України «Про розвідувальні органи України» від 22.03.2001 р. [24] полягає у вжитті заходів протидії зовнішнім загрозам національній безпеці України, життю і здоров'ю її громадян за межами України.

Відзначимо, що до числа правоохоронних органів можуть бути віднесені й інші органи державної влади (їх підрозділи), основним напрямком діяльності є охорона й захист засад конституційного ладу, у тому числі прав громадян, законності та правопорядку. При цьому, можна лише частково пристати до позиції В.В. Ковальської [25, с.11], що встановлення конкретного переліку правоохоронних органів є недоцільним. Вважаємо, що зазначене не стільки є скоріше неможливим, скільки є другорядним завданням порівняно з інституційним оформленням системи правоохоронних органів, виробленням чітких і беззаперечних критеріїв правоохоронних органів, визначенням засад їх взаємодії і розподілу правоохоронних повноважень.

Таким чином, узагальнюючи викладене, до системи правоохоронних органів України, на нашу думку, входять такі органи: суди; прокуратура; Служба безпеки України; Управління державної охорони; Військова служба правопорядку у Збройних Силах України; Державна прикордонна служба України; Митна служба України; податкова міліція у складі Державної податкової служби України; Державна кримінально-виконавча служба України; Державна виконавча служба; міліція; внутрішні війська МВС України; Служба зовнішньої розвідки України; Головне управління розвідки Міністерства оборони України; Державне бюро розслідувань та інші правоохоронні органи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» : від 19.06.2003 р. // Офіційний вісник України. – 2003. – № 29. – Ст. 1440.
2. Закон України «Про основи національної безпеки України» : від 19.06.2003 р. // Офіційний вісник України. – 2003. – № 29. – Ст. 1433.
3. Закон України «Про Службу безпеки України» : від 25.03.1992 р. // ВВР України. – 1992. – № 27. – Ст. 382.
4. Закон України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» : від 04.03.1998 р. // ВВР України. – 1998. – № 35. – Ст. 236.
5. Закон України «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України» : від 07.03.2002 р. // Офіційний вісник України. – 2002. – № 14. – Ст. 708.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України : від 13.04.2012 р., № 4651–VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 37. – Ст. 1370.
7. Закон України «Про Державну прикордонну службу України» : від 03.04.2003 р. // Офіційний вісник України. – 2003. – № 17. – Ст. 740.
8. Митний кодекс України : від 13.03.2012 р. // Офіційний вісник України. – 2012. – № 32. – Ст. 1175.
9. Митний кодекс України : від 12.12.1991 р. // ВВР України. – 1992. – № 16. – Ст. 203.
10. Закон України «Про прокуратуру» : від 05.11.1991 р. // ВВР України. – 1991. – № 53. – Ст. 793.
11. Податковий кодекс України : від 02.12.2010 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 92. – Т. 1. – Ст. 3248.
12. Волоско В. В. Функції правоохоронних органів у демократичній державі / В. В. Волоско / Науковий вісник Львівськ. держ. ун-ту внутр.справ. Серія юридична. – 2008. – № 2.
13. Куліш А. М. Організаційно-правові засади функціонування правоохоронної системи

України : монографія : у 2 ч. Ч. 2 / А. М. Куліш. – Суми : Вид-во СумДУ, 2007. – 236 с.

14. Закон України Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини : від 23.12.1997 р. // Офіційний вісник України. – 1998. – № 1. – Ст. 5.

15. Кучук А. М. Теоретико-правові засади правоохоронної діяльності в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / А. М. Кучук ; Ін-т законодавства ВР України. – К., 2007. – 20 с.

16. Закон України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» : від 23.06.2005 р. // ВВР України. – 2005. – № 30. – Ст. 409.

17. Закон України «Про виконавче провадження» : від 21.04.1999 р. // ВВР України. – 1999. – № 24. – Ст. 207.

18. Пікуля Т. О. Правоохоронні органи в механізмі держави України (теоретико-правові питання функціонування) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / Т. О. Пікуля ; НАВС України. – К., 2004. – 20 с.

19. Судебные и правоохранительные орга-

ны Украины : учебник [для вузов МВД Украины] / А. М. Бандурка и др. ; ред. А. М. Бандурка. – Х. : Ун-т внутр. дел, 1999. – 350 с.

20. Фиолевский Д. П. Судебная власть и правоохранительная система Украины : учеб. пособие / Д. П. Фиолевский. – Донецк : Донецчина, 2003. – 272 с.

21. Закон України «Про міліцію» : від 20.12.1990 р. // ВВР УРСР. – 1991. – № 4. – Ст. 20.

22. Закон України «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України» : від 26.03.1992 р. // ВВР України. – 1992. – № 29. – Ст. 397.

23. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» : від 18.02.1992 р. // ВВР України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.

24. Закон України «Про розвідувальні органи України» : від 22.03.2001 р. // Офіційний вісник України. – 2001. – № 15. – Ст. 642.

25. Ковальська В. В. Міліція в системі правоохоронних органів держави (адміністративно-правові аспекти) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.07 / В. В. Ковальська ; Ін-т законодавства ВР України. – К., 2009. – 37 с.

Соколенко О. Л. Види правоохоронних органів України / О. Л. Соколенко // Форум права. – 2012. – № 3. – С. 699–705 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-3/12colprou.pdf>

Виконано аналіз нормативно-правових засад і теоретичних положень щодо розуміння системи й видів правоохоронних органів, встановлено їх основні ознаки і характеристики, а також визначено особливості їх правового статусу.

Соколенко О.Л. Виды правоохранительных органов Украины

Выполнен анализ нормативно-правовых основ и теоретических положений относительно понимания системы и видов правоохранительных органов, установлены их основные признаки и характеристики, а также определены особенности их правового статуса.

Sokolenko O.L. Types of Law Enforcement Agencies of Ukraine

The analysis of the normative-legal bases and theoretical positions on understanding systems and types of law enforcement agencies is made; also it was established its main features and characteristics, as well as determined peculiarities of the status of such institutions in the system of law enforcement agencies.